

Öfwer en Hund wid namn Lejon, som dödt i dessa dagar.

Stälta Lejon, du, som haft
Utan wäldig, sin och fet,
Ullas wördnad, allas tycke,
Synes han, som bästa Hielten,
Som til storlek, mod och kraft,
Ja, hans äron rensa fälten,
Var bland hundar mästare!
Blott han skälde, fast ej bet.
Skulle det ock bli din lott,
Sedig war han uti fred,
Ut för ödet underduka,
Som han grymt i strid reagera,
När en allmän Hundars Sjuk,
På sin wän blef han ej tvead,
Nu hos oss i swang har gädd.
Rog förstod han at raillera;
Barn, som ledas uti hand,
Kunde fritt wårt Lejon rida:
Deras aptog kund' han lida
Och ej wisa minsta tand.

Dock tyrannen grym och frång,
Hundars skräck i dessa dagar,
Då du dör på sote säng,
Dig ej mer ur lifwet jagar;
All Galeni Emullion,
Fast han sås af wackra händer,
Sjukans art dock ej förwänder,
Lejon dör af Obstruction.

Segren alltid han behöll,
Aldrig han ur faror löpte,
Modet hans och aldrig till,
Men i lugn saktmodig wärd.
Fast til slut man honom snöpte;
Wen ska! se wårt lif och wäns!

Sabel, om Hyndan som gick med ungar, och
hennes Kammeratska.

En drågtig hynda färdig war,
Ut lägga från sig det hon bar,
Men sjelf hon intet husrum hade.
Hon wiste denna gången tänder
Hon fick med böu och mycket frus
Och gaf för tag et sådant svar:
Til länas en annan hyndas hus,
Jag med de mina genast far,
Der hon och strart sig innelade.
Så snart Ni oss kan bådanköra;
När någon tid försluten war,
Nu wore hennes walpar föra.
Besöktas hon af sin wärdinna;
Lärdom:
Hon bad ännu om fjorton dar:
Ut elakt folk sin tjänst bete
Jag ber er, sade hon, besinna,
Man klockast underlåter,
Ut mina Ungar äro små,
En det plår ej med gods ste,
Och kunna än med möda gå.
Ut man sitt län får åter;
Kort sagt hon sig så listigt wände,
Man måste inför Domarna gå,
Ut hon ock detta upstos wann.
Proceßa, skrifwa, klaga;
När denna tiden war til ände,
Låt dem en fot i huset få;
Wärdinnan mer ej wänta kan,
De snart Er sjelf förjaga.
Men til sin gäst tillbaka wänder

Ja, hans minne blifwer qwar,
Samen Krona ibland Hundar:
Och hans lif det loford har,
Som man det hos folk åsundar.
Wara trogen fast man skräms,
Hurtig uti första fara;
Men i lugn saktmodig wärd.
Wen ska! se wårt lif och wäns!

Och fordrar åter utan frus
Sin kammar, säng och hus.
Hon wiste denna gången tänder
Och gaf för tag et sådant svar:
Jag med de mina genast far,
Så snart Ni oss kan bådanköra;
Nu wore hennes walpar föra.

Lärdom:
Ut elakt folk sin tjänst bete
Man klockast underlåter,
En det plår ej med gods ste,
Ut man sitt län får åter;
Man måste inför Domarna gå,
Proceßa, skrifwa, klaga;
Låt dem en fot i huset få;
De snart Er sjelf förjaga.

De snart Er sjelf förjaga.

En helt ny och mycket lustig

W i s a ,

Om den behändiga tjuftwen

JACOB GUNTLOCK,

Då han år 1771 den 16 Januarii, klockan 10
och 11 förmiddagen, uti flere tusende personers
närvaro, beledsagades til sit bestämde öde, på
Stankbacken, eller den så kallade Galgebacken
utom Stockholms södra Lull.

Härhos följer ock: Den lustiga

S a g a n ,

Om Hundarnas Privilegium, samt Grasskrift öf-
wer en hund, wid namn Lejon, som dödt i dessa
dagar, och Sabel, om hyndan som gick med ungar,
och hennes Kammeratska. Ut detta kan läsas och
sjungas med största nytta och nöje.

Gesle, tryckt hos E. P. Sundqvist 1800.

Exemplares kostar 9 rsk.

Deße Werfer funna qwådas,

Under den mycket bekanta mjålsjuka Melodien:

Min dag är all, min Sol är nederrunnen.

Så skal ditt lif i dag i lusten åndas!
Ditt öde kan ej genom rymning wåndas!
Wår Guntlack går ur tiden från och bort!
Hwad sorg för och, som utaf hans bedrifter
En inkomst hast! Om slika wackra Skrifter,
Lär nu bli swårt.

Äf hwart et tråd, en Mercur icke blifwer:
Och skriften är lifet ämnet man beskriwer:
Nog ha wi rest af större tjuftwar qwar!
Men, om de lärt i Guntlack's fotspår tråda,
Och såsom han om sina tjuftnep qwåda:
Osäkert war.

Din styrka til at skrifwa wi dröfarit,
Knappt något Wårk har så begärligt warit,
Den Tryck, Frihet man uti Riket want:
En Båndags, Text en Almanach och Wisa,
Kan säljas; men wi Guntlack's lefnad prisa,
Som mer Eurant.

En sådan Man tycks likwål ha förtjenat
En bättre lott, om Ödet slikt förlånat,
An mellan Jord och Himmet slakta så!

Doc,

Doc, hwad är det at wi på ödet knota?
Deß Domar kan ej någon dödlig mota,
De måste stå.

Wi hoppas dock, och som det tycks med rätta;
At ingen tjuft lär nånsin efterlåta,
At hugna och med Biographie!
Den undran som wår Guntlack's Öden wunnit;
Den lufwa ro som hopen deri funnit,
Bör läckmat bli.

Den tjuft härnäst som kanske trycka låter
Sitt Lefnads-lopp, och sina Anecdoter,
För då ta up bland flere dater's tal:
At samma dag då Guntlack blef uphängder,
I trångseln han bland Solket innestångder,
En Tast, Bok skal.

Sagan om Hundarnas Privilegium.

In Landskapet Slesien, på andra sidan om
Oderströmmen, war en gammal hund, som
i aderton år, det är halfannan hunds-ålder,
troget tjent sin husbonde. När hunden på sin ål-
derdom ej kunde så tjena sin Herre, som i de yng-
re åren, blef han med hugg och slag, dreswen us-
tur sin tjänst: Det händes än, at mången trogen
hund får samma lön. Nu war hunden i en swår
belågenhet i anseende til hustrum och föda, går
således i denna sin bedröfwelse til näst belågne
fog,

skog, der han träffade et öde och förfallit hus, der gick han in, och gladdes wäl deröfwer at han funnit hustrum, men kunde med alt sit snokande ej få et enda ben til söda. Der sat den gamla hund, up på en förfallen spis, i hårdesta winteren, frös och Swalt i tre hela dagar. X Af en händelse kommer en warg och tittar in genom en fönsterglugg, och frågade hunden hwad han war för en? hunden svarade: jag är en Skomakare, det war bra sade wargen, jag har länge förgäfwes sökt en sådan, ty jag är helt nödig om två par stöflar, på det jag må i denna djupa snö ej förfryla mina fötter, och ber jag at du som jag ser, nu wara utan arbete, will göra mig stöflar, ja min wän, sade hunden, det kunde wäl ske om jag hade läder, jag skal skaffa dig läder, sade wargen. Wargen går til nästa by, röfwar der en fet qwiga, den han släpade til hunden, och ber honom sielf stå af huden och bereda den så, at hon blir duftig til stöflor, hunden lofwade honom ej allenast det, utan och försäkrade at stöflarna skulle, fjorton dagar der efter wara färdige; då fjorton dagar wore förbi, kommer wargen och tittar in genom gluggen, frågandes om stöflorna nu wore färdiga, den gamla hund som emedlertid med största appetit förtärt både kött och hud, Swarade: jag glömde at begära ither at smörja med, det skal du och så sade wargen, wargen war ej fen at taga utan egarens löf ett fett Swin, med mycken möda släpade wargen detta sitt bytte til hunden, med begäran, at han sielf skulle taga ither utur Swinet, släktet kunde han behålla i afräkning på arbetslönen, dock med det kraftiga förbehåll, at stöflorna inom fjorton dagar skulle wara färdige, det hunden upriktigt försäkrade, och det i glädje, öfwer det undfångna feta stycket. X När fjorton dagar wore

ro förbi, och hunden med hög smak förtärt sitt tilläpta bytte, kom åter wargen och frågade efter sina stöflor, din narr svarade hunden, nog kan du se at det är omöjligt i denna köld göra stöflor, ty becket spricker af träden, mången ensaldig warg blir än i denna dag wäl af en elstig gammal hund så narrad. X Du bedragare sade wargen, betala mig både för qwigan och Swinet, eljest skal jag äta up dig med hull och hår. At betala dig sade hunden, det wore det obilligaste stref en trogen hund kunde göra; ty du är en tjuf och röfware som röfwar både qwigan och Swinet, och at du hotar mig med dina waka tänder det actar jag ej stort, utan om du ej med godo förfogar dig ifrån mitt Palack, så skal jag på stunden bita af dig struben, hwilket för en tjuf wore det lindrigaste straffet. X Nu kom der emellan bägge deße först til en grof ordwäppling, som båda plägar emellan dem som tråta, och sedan wille wargen in genom gluggen, at slå med hunden, men han motade honom, så at hans illskesfulla bemödande war såfånat. När nu den orätt lidande wargen på intet sätt låg sig kunnna hämnas på sin fiende, förklarade han emot honom och hela hans släkte, uppenbart frig; och fältslaget skulle stå på en stor slätt, på södra sidan om Öderströmmen; Dagen war utsatt til den första Aprill. X Närefter denna frigsförklaring, wargen gadd at upbåda så många af sitt släkte han kunde öfwerkomma, går och äfwen den omtalte gamla hunden i alla omliggande städer och byar, och wärfde sig en wäldia Armee, med både små och stora hundar. Bid första dagninen, den första Aprill, rockte deße grymma frigare up på det utsatta fältet: men modet, på den om förtarna frusna wargen, begynte straxt at falla, då han såg

den aderton åra hunden med en öfverlägsen mängd af stora hundar, hållt då han blef warse huru hundarnas gamla anförare stälte dem i en försigtig slagordning de minsta främst i en linia, och de större flockwis til förstärkning. X wargen som war mera wan at röfwa än kriga, skickade å ömsa sidor ut, små flockar af wargar som skulle ataquera fienden, men alla desse blefwo med refna pellar afwiste; och til hundarnas största lycka, fingo de wargarnas anförare, matt och fargad til fånga, han måste be om nåd, och blef freden med de hwilke afhandlat: at ingen warg skulle komma på andra sidan om Oderströmmen in i Landskapet Slesien. Man har och sedan den tiden ej sebt en enda warg i den neiden, til denna dag. X Hundarna glada, öfwer wunnen seger, kommo oförmodeligen til en ort der ting stod, de föredrogo alla där warande hwad nytta de derigenom uträttat, at de fördrifwit alla wargar, som tilföre gjort stor skada, anhöllo således, at för denna tjensten få et Privilegium, af innehåll, at der en hund kom resandes, skulle han, hos hwem han inkom, få kost och husrum för intet. Detta blef bewilladt, samt skrifweligen, och med underskrift hundarnas tilstått. X Detta Privilegium, sedan det blifwit kundgjort, lemnade den gamla hunden, at sit spökona barn Kattan at förwara, det hon och i et hål under taket mycket sorgfälligt gjorde. Någon tid derefter wandrade några stycken hundar, och kom in hos en girug man, de begärte mat, men han inwände, han war dem intet skyldig, de återopade sig sina Privilegier: men han påstod de skulle dem för honom upwisa, straxt skickades et sanningebud til Kattan efter Privilegium, hon war genast färdig at klifwa up efter det, men ack jemmer! hwad hon blef förkräckt, när hon såg detta med ruggigt blod förwårst

wårstade documentet af råttor sönderskurit. X Hon fastade det af angstan ned at hunden, som af wrode förklarade en ewig fiendskap emellan hund och katt. Och katten swor i sitt sinne, at hon och hennes efterkommande skulle med makt och list försöka råttor och mög. Detta är Huswudorsaken til fiendskapen dessa djur emellan. X Den utskickade hunden kom med detta sönderfurna papper til sitt sällskap, hwad war nu at göra? de måste se sig om efter en skickelig person, som skref af detta förderwade documentet, med intygan, at det war lika lydande med Originalen. Hwarföre de i beradning tog och wedergåtte honom med några harar. X Sedan de fått denna afskrift, beslöto hundarna at på alla resor bära det med sig, hwad hände: en ganska stor flock hundar fattade en gång lust at bese lägenheten på andra sidan om Oderströmmen, de kommo således til en färgefart, befallandes honom färja sig öfwer strömmen, han frågade, om de hade pengar, de sade nej, men de hade Privilegium det de wisste. X Sedan han det läst, sade han, jag ser at ni gode hundar, skal så fri fördræing för intet, men uti edert Privilegium står ej at jag skal ro eder öfwer för intet. Nu war ej annan råd, än at simma öfwer floden. X Men at bewara Privilegium, utsökte en hund, som hade en stor och lurfwig rumpa, under hwilken detta Privilegium sattes, den arma hunden glömde sin omberodda fart, släpte rumpan lös, och papperet flöt bort, när de kommo öfwer floden, sökte de medelst nosande under rumpan, denna på den andra, efter deras dyrt förwårstade Privilegium, men de sökte både då, och än / *saka* i denna dag förgåfwes.